

Ево зашто се крстимо са два прста

Ако буде воља Божја, биће и уједињена Руске православне цркве и Руске православне старообредничке цркве, каже митрополит старовераца Корнелије, истичући да су разлике између две цркве и даље велике.

У ексклузивном интервјуу за Спутник уз поруку српском народу да му жели мир, просперитет и Божју помоћ у свим добрим делима, митрополит говори и о односу према екуменизму, а такође објашњава разлике између званичне руске цркве и оне на чијем је челу. Пре 350 година РПСЦ одбацила је реформе РПЦ а њени верници били су прогоњени како за време цара тако и за време бољшевика.

Да ли сте последних 350 година били у контакту са Српском православном црквом?

— Није било таквих контаката. Старообредници су се у време прогона бавили својом заштитом и очувањем своје Цркве.

Српска православна црква је последња три века често добијала црквене књиге из Русије. Да ли се радило о реформисаним књигама? Која је разлика између старог обреда и реформисане црквене службе РПЦ?

— Да, то је истина. СПЦ је добијала реформисане богослужбене књиге. Иако се не може рећи да наш братски српски народ није знао за православље до XVII века.

Разлика између књига и богослужења пре и после реформи је довела до принципијелних разлика у разумевању вере, духовног искуства, ако хоћете и форме постојања самог хришћанства.

Такозвана „црквена реформа“ XVII века коју је спровео цар Алексеј Михајлович Романов и патриарх Никон, у суштини није никаква реформа. То је био прави погром православља, директно изругивање над њим.

© WIKIPEDIA / A.SAVIN

Рогошка слобода - седиште старовераца у Москви

Уништаване су црквене уредбе које најтачније одговарају хришћанском вероучењу. Крштавање са два прста које строго и величанствено симболишу основну догму Новог Завета — природу Христа распетог, замењено је крштењем са три прста. Осим што три прста нису толико разумљива у поређењу са два, она су и јеретичка, показујући да се на крсту разапиње Света тројица, иако је била распета само људска природа Христа са којом се у оваплоћењу Божје речи сјединила и божанска природа што и представљају два прста.

Новим обредом је озакоњено поливање водом приликом крштења, што је директно

кршење апостолског 50. правила. Јер једина правилна форма тајне крштења је погружавање у води три пута. То сведоче православна предања, правила светих отаца.

Што се тиче промене текстова богослужења — то је велика тема.

Чињеница је да није било исправљање текстова, већ њихово очигледно упропашћавање. На ту тему има много објективних, независних, конфесионално непристрасних истраживања који доводе до закључка да су тестови од пре раскола, које ми сада користимо на својим богослужењима, били много бољи. И само православно богослужење старовераца се суштински разликује од савременог. Службе се врше без скраћивања, по свим прописима. У храмовима старовераца нећете видети непотребну шетњу током службе, прилажење иконама у невреме. Сачували смо старо певање које је у духу православне саборности и побожни канон у иконопису — све то подстиче хришћане на молитву у духу смирења и покајања, без изазивања емоција, за разлику од хорског певања и реализма у религиозним сликама.

Природно је што православни хришћани XVII века већином нису прихватили све те новине које су биле потребне цару из политичких разлога и црквена реформа је била могућа тек уз примену силе.

Да ли је руска Црква имала неке значајније реформе и пре патријарха Никона?

— Наравно. Редакција књига је била традиционално присутна у Руској цркви. Само што се свака литургијска књига поштовала као хришћанска светиња, паралелно са крстом, иконом и моштима. Ако се негде и проналажене грешке, о томе се дискутовало, пажљиво упоређивало са старијом рукописима, посебна пажња је била посвећена семантичкој природи литургијског текста. Шта се десило за време Никона: за неколико година је изашло неколико редакција Службеника које су се јако разликовале међу собом, уносећи у црквену службу конфузију и збуњујући људе.

Књиге су се непажљиво „исправљале“, са савременим (у време патријарха Никона) грчким оригиналом који није био посебно квалитетан. Без било каквог побољшавања у литургији, напротив, мењајући је. Текстови су искривљени и представљани као стари, грчки. То је била „реформа“ која се изводила у великој журби. За право упоређивање старих рукописа и савремених књига би било потребно неколико деценија.

Осим тога, у XV веку је митрополит Кипријан извршио црквену реформу, много већу по литургијској суштини, од Никонове. Био је извршен прелазак Руске цркве са Студијског типика на Јерусалимски који је строжи, више аскетски и више одговара манастиру. Међутим, реформа Кипријана није дотакла суштину вере и духовно искуство руског хришћанина. У исто време, није није било извршено духовно фалсификовање, као што је то било за време Никона.

У српској јавности се често помиње да је и садашњи обред застарео и да га треба модернизовати. Да ли данас када се друштво убрзано мења и Црква треба да прати те трендове? Између осталог, промену датума празновања Божића и Васкрса.

— Шта значи „застарео“? Ко то говори и шта он подразумева под термин „застарео“? Да ли је застарео стари сакрални црквенословенски богослужбени језик? Да ли је иконопис застарео? Да ли је застарела молитва „Оче наш“? Библија? Псалтир? Литургија је за староверце део светог предања, део откровења Господа, форма разговора са Господом. Богослужење није увео човек, већ свети оци. На који начин онда оно може застарети? У XVII веку су такође говорили о реформи богослужења, само су методе извођења те модернизације биле различите.

Свештеник Сергиј Попков показује стару књигу Руске православне старообредне цркве

Прве никоновско-алексејевске реформе су очигледно богохуљење, док је група протопопа Авакума и Павла Коломенског била за очување старог поретка. Требало је избацити све што је сувишно, непотребно, упознати исконски дивни поредак православног богослужења. Ако говоримо о „застарелости“, може се о многоме говорити, само не о богослужењу. Могу „застарети“ људске душе и срца у страстима и пороцима. Зато се и богослужење многим чини дугим, неразумљивим, нејасним, туђим, скоро егзотичним.

То што се не мора мењати, и не треба. Видимо шта се дешава у другим хришћанским конфесијама и долазимо до закључка: Црква не треба да иде у сусрет људским прохтевима и њима се прилагођава. Ако кренемо тим путем претворићемо се у неки „интересни клуб“ протестантског типа. Велику опасност представља недостатак духа саме Цркве, њеног ауторитета и моралног утицаја.

Какав је ваш однос према Ватикану? Да ли подржавате идеју екуменизма?

— Тачније, према Римокатоличкој цркви. За нас је то питање јасно од 1054. године — године велике шизме, када је од хришћанске цркве отпао њен немали део, уводећи нове догме и прописе који су против Светог писма, као што је исхођење Светог духа од Оца и Сина, апсолутни црквени примат папе, могућност уласка у царство небеско куповином индулгенција итд.

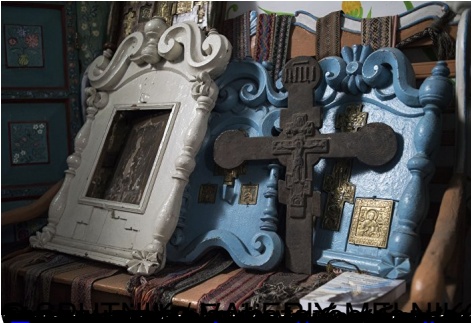
© ЈУТУБ/ЕЛЕНА МИТЈУШОВА

[Староверци — невидљива Русија \(видео, фото\)](#)

Што се тиче екуменизма — то је идеја о стварању јединствене квазирелигије у којој се све конфесије, без обзира на разлике у вероучењу, богослужењу, традицијама — моле „једном Богу“. Да, Бог јесте један, али је и црква једна у којој је једина истина и спас. Христ није основао много цркава са различитим учењима, већ једну једину. Идеју „хришћанског јединства“ су покушали да нам наметну још за време Фирентинске уније 1438. године. Још тада је Руска црква није прихватила, видевши у њој опасност од дегенерације самог православног хришћанства.

Какав је ваш однос према Васељенској патријаршији? Сматрате ли је првом међу једнакима?

— Васељенска патријаршија је Константинопољска православна црква — једна од 15 такозваних „канонских“ цркава. Према предању, основали су је апостоли Андреј и Јован Богослов. На челу Константинопољске цркве су се налазили велики свеци и васељенски учитељи, као што су Григорије Богослов и Јован Златоуст чији радови су неисцрпни извор богословске мудрости и црквеног учења за сва времена. Нас и Константинопољску патријаршију обједињује заједничка света историја, историја древне цркве, епоха великих васељенских сабора, велики број хришћанских светаца, мученика, пустињака, побожних ратника, верника који су постали свеци. Међутим, то је све историја. Данас РПСЦ, као директна наследница старе руске цркве од пре реформи нема ни канонске ни молитвене контакте са Константинопољском патријаршијом, као што нема ни са Московском. Како би се то разумело потребно је дубље познавати историју православља. Сећамо се да се Константинопољска патријаршија (такозвана „Грчка црква“) у XV веку дискредитовала потписивањем срамотне Ферарско-фирентинске уније. Скоро сви њени епископи су прихватили ту унију, поставши отпадници. Само нису потписали Марко Ефески и још неколико епископа. Тада је између Руске цркве и Константинопољске патријаршије дошло до раскида молитвено канонских контаката, док је руски митрополит Исидор протеран са московског трона због потписивања уније. Све је то за руске староверце живо, догађаји из прошлости нису изгубили поучну актуелност.

Преузето са: <https://rs.sputniknews.com/>